

endda; han havde ikke saa ganske mistet Evnen til at indtage. Han smilede til sit smukke Billede i Speilet og sang med sin dybe, fyldige Stemme et Par Strofer af en italiensk Serenade, naar han tænkte paa Marys Hengivenhed for ham.

»Stakkels Barn, hvor hun elsker mig!« sagde han til sig selv. »Dersom jeg blot var en rig Mand, eller ogsaa at hun havde Penge, istedetfor at hun er en fattig Møllers Datter! Stakkels Pige! Der kan naturligviis aldrig komme Noget ud deraf; men det er dog behageligt at blive elsket saaledes.«

Han havde paalagt Mary ikke at omtale deres Forlovelse for Fader og Søster. Som Sagerne stode, var det langt bedre, at det blev en Hemmelighed mellem dem, sagde han, og Mary havde samtykket. Hun kjendte den praktiske Tænkemaade, der var fremherskende i hendes Familie, og vidste, at hverken hendes Fader eller Søster vilde give deres Samtykke til en Forlovelse, hvis endelige Afslutning ved Giftermaal beroede paa et rent Tilfælde.

Saaledes stode Sagerne, da Eftersommeren alt var rykket noget frem. Capitain Herriston blev daglig mere og mere fortrolig med Møllers Familie og tilbragte hver Aften sammen med den i den lille Dagligstue. Den godlidende, retskafne John Baxter syntes godt om ham og var henrykt over hans Fortællinger om den Ydreverden, som han selv kjendte saa lidt til.

Det var omtrent midt i September, at Esther Greenock kom tilbage fra sit lange Besøg hos Tanten, som boede i det tilstødende Grevskab. Den rige Mr. Greenock havde bygget sig et smukt Hus, ikke langt fra John Baxters Mølle, og Esther pleiede at tilbringe en stor Del af Dagen hos sin Veninde Mary, naar hun var hjemme. Hendes Tilbagekomst satte derfor en Stopper for de fornøielige Spadsere-toure med Capitain Herriston, indtil Mary af ham fik Tilladelse til at fortælle Esther om deres Forlovelse, naturligviis under Taushedslofte. Efter at det var skeet, fortsattes Vandringerne igjen som før, kun med den Forskjel, at Esther nu meget ofte ledsagede det forlovede Par, som syntes at være endmere muntert og overgivent i hendes Selskab. Esther var en klog og dristig Pige med en høi Mening om sig selv, Noget der maaskee for en stor Del var grundet paa den Bevidsthed, at hun var eneste Arving til sin Faders store Formue. Man ansaae det for givet i Lowminster, at hun engang vilde gjøre et brillant Parti, skjøndt Ingen vidste, hvor Brudgommen skulde komme fra — det var endnu en Gaade, som Tiden maatte løse. Hun saae unegtelig godt ud, men hendes Væsen var noget simpelt og fripostigt, og hendes Dragt meget paa-faldende men efter nyeste Mode; desuden trommede hun paa Fortepianoet, rigtignok med mere Selvbevidsthed end Konstfærdighed.

Mary var naturligviis begjerlig efter at faae at vide, hvad hendes Veninde syntes om Capitain Herriston. Esther indrømmede, at han var smuk og havde et behageligt, for ikke at sige et indtagende Væsen; men hun udrød ikke i entusiastiske Lovtaler over ham, og Mary fandt hende derfor kold. Hun vilde have, at Alle skulde bøie sig i Støvet for hendes Afgud, og var næsten tilbøielig til at tage Miss Greenock det ilde op, at hun med saa megen Ligegyldighed kunde begynde at tale om noget ganske Andet.

Esther syntes imidlertid ingenlunde at være misfornøiet med, at Capitain Herriston ledsagede hende og Mary paa deres Spadsere-toure. Hun tog sin smukkeste Hat paa og var altid Elskværdigheden selv i hans Nærværelse. Hun fik endogsaa sin Fader til at invitere Møllers Familie, Capitain Herriston med indbefattet, en Aften til The, og hun spillede og sang for ham i det prunkende, nymcublerede Selskabsværelse. Stakkels Mary lyttede tankfuldt til hendes Foredrag og ønskede, at ogsaa hun kunde spille, og at hun for sin Forlovedes Skyld var mere lig en Dame — fremfor Alt ønskede hun, at hun besad Esther Greenocks Formue, for at kunne skjenke den til ham. For sin egen Skyld frygtede hun ikke Fattigdom ved hans Side. Kunde der tænkes nogen større Lyksalighed, end at være hans Slavinde, at arbejde for ham og sørge for ham?

Hun sagde ham dette, da de gik Arm i Arm bagved de Andre, og han i en gnaven Tone yttede Noget om »gamle Greenocks Penge«. Hun fortalte ham, hvor lykkelig hun vilde være ved at lide Fattigdom og bære Savn for hans Skyld.

»Det er Altsammen meget godt, Mary,« svarede han, »og yderst smigrende for mig; men seer Du, jeg kan ikke udholde Fattigdom, og jeg gifter mig aldrig, førend jeg kan byde min Kone en passende Stilling.«

Mary blev heftig forkølet efter dette Selskab; hun maatte bruge Læge og i nogen Tid blive paa sit Værelse. Hun var trøstesløs ved at tænke paa, hvor ensom hendes Forlovede maatte føle sig, og

spurgte Harriet hver Dag om, hvormed Capitainen beskæftigede sig, men fik hver Dag at høre, at han ikke var hjemme, at han gik ud med sin Medestang hver Morgen og ikke kom hjem førend Klokken sex om Aftenen, paa hvilken Tid han spiste til Middag. Veiret var usædvanlig smukt for den Aars-tid, og det kunde nok være fristende for ham at være i det Frie; men ikkedestomindre tænkte Mary, at det vilde have været hende kjærere, om han var bleven mere hjemme, medens hun var saa syg.

»Hvad vilde jeg bryde mig om Solskinnet, naar han var syg?« tænkte hun ved sig selv; »jeg vilde ikke vige fra Huset saalænge.«

Esther Greenock kom af og til, medens hendes Veninde var syg; men hun havde altid meget travlt, og det forekom Mary, som om hendes vante Hjertelighed havde givet Plads for et Slags sky Tilbageholdenhed.

Det var en mild Dag uden Solskin, da Mary for første Gang fik Tilladelse til at komme ned til de Andre. I omtrent fjorten Dage havde hun været fængslet til sit Værelse, og i Betragtning af, at hun ligesaa længe havde været skilt fra sin Elskede, forekom det hende at være en meget lang Tid. Hun skjælvede lidt, da hun klædte sig paa, idet hun tænkte, at hun nu om nogle Øieblikke skulde gjense ham, og undrede paa, hvad han vel vilde sige til hende, og hvorledes han vilde see ud, naar han tog hendes Haand i sin for første Gang efter denne tvungne Adskillelse. Vilde det blive ligesaa vanskeligt for ham at skjule sin Bevægelse, som hun vidste, at det vilde blive for hende?

Kort efter Frokosttid gik hun ned. Huset var meget roligt — unaturlig roligt, tænkte Mary, utaalmodig efter at høre den ene Stemme, der var hende saa kjær. Døren ind til Capitain Herristons Dagligstue stod aaben, men Værelset var tomt. Han var altsaa ude igjen idag! Denne Skuffelse berørte hende smerteligt. Hun havde haabet, at han vilde have hørt, at hun idag igjen skulde samles med de Andre, og at han var bleven hjemme for hendes Skyld.

Harriet kom ind fra Haven, medens hendes Søster stod tøvende foran den aabne Dør; hun saae saa frisk og sund og livsglad ud, som om der ikke gaves noget Saadant som Sorg i Verden.

»Naa, Mary,« sagde hun, »jeg havde ikke ventet at see Dig saa tidlig hernede, ellers var jeg kommen op for at hjælpe Dig med din Paaklædning. Gaa ind i Dagligstuen, Barn; for din Skyld brænder der en munter Ild i Kaminen derinde; gaa ind og varm Dig, Du seer jo saa bleg ud som et Gjenfærd. Jeg er nærværdig at troe, at Doctoren vilde sende Dig tilsengs igjen, om han saae Dig.«

Mary adlød og satte sig ned ved Kaminen med en meget nedslaaet Mine.

»Capitain Herriston er vel gaaet ud?« sagde hun efter en kort Pause.

»Ja, han gik meget tidlig bort imorges. Han er tagen til London paa en Ugestid.«

»Til London?«

»Ja, til London. Hvorfor seer Du saa forskrækket ud, Barn? Der er ikke Noget i Veien med de Penge, han skylder os, mener Fader. Capitainen har ikke taget Andet med sig end en Vadsæk, og om otte Dage er han her igjen.«

I nogle Minutter sad Mary Baxter ganske stille og holdt sig fast ved Armene paa Lænestolen; hun skjælvede stærkt og var ikke istand til at tale. Hendes Søster var imidlertid altfor optagen af et Haandarbejde til at lægge Mærke til Marys Bevægelse.

»Det var meget pludseligt, var det ikke, Harriet?« sagde hun omsider med svag Stemme.

»Capitainens Afreise? Ja, han fik Breve fra London i Aftes, sagde han, og var nødsaget til at tage derop i Forretninger.«

Mary laa henstrakt i Stolen med halv tillukkede Øine Resten af Formiddagen og tænkte paa den lange glædeløse Uge, der ventede hende, forinden James Herriston igjen kom tilbage. Harriet fortsatte roligt sit Arbejde i den Tro, at hendes Søster sov, indtil Mølleren kom ind for at spise til Middag, og stakkels Mary blev udreven af sine sørgmodige Drømmerier ved hans støiende Indtrædelse og høirøstede Lykønskninger i Anledning af hendes Helbredelse.

»Du seer bleg og daarlig ud endnu, min Pige,« sagde han; »men det er rart at see Dig hernede hos os igjen. Jeg er vis paa, at Du ogsaa kommer hurtigere til Kræfter her.«

Hun stod lænet op til ham med den ene Arm slynget om hans Hals og smilede svagt ved hans kjærlige Ord. Trods den Nytt, han havde haft af Harriet, havde Mary dog altid været hans Yndling. Hun vidste det og tænkte med en angerfuld Smerte paa den Fremmede, hvem hun havde tilbudt som en Afgud, og over hvem hun havde tilsidesat sin gamle Fader, der elskede hende saa inderligt. Da han efter Middagsbordet røg sin Pibe, satte hun sig paa

en Skammel ved hans Fødder og lagde sit smukke Hoved paa hans Knæ. Tunge Taarer stjal sig ned ad hendes Kinder, som hun sad saaledes og tænkte paa sin fraværende Forlovede og den Synd, hun havde begaaet mod sin Fader, ved at holde deres Forbindelse skjult for ham.

(Sluttes.)

Kong Christian IX's Hjemkomst efter Islandsreisen.

Søndagen den 23de August 1874 var en smuk og betydningsfuld Dag i Kong Christian IX's Liv, thi da vendte han tilbage til sit Riges Hovedstad, efter at have udført en Daad, som altid skal sikkre ham den bedste Plads i hans fjerne Undersaatters Hjertes, den Daad selv — den første Konge, der har betraadt Islands Jord — at overbringe en fri Forfatning, som han af kongelig fri Magtfuldkommenhed havde skjenket dem. Paa Thingvallamødet fremhævedes ogsaa stærkt Betydningen heraf i Dr. Grimur Thomsens, Forsamlingens Ordførers Tale, der efter blandt Andet at have udtalt, at Kongen kom »for med Mildhedens og Kjærlighedens Trolddom at vinde alle Hjertes«, fortsatte saaledes: »Det er betydningsfuldt for os, at Hans Majestæt er den første Konge, som, efter at have aabnet os en ny Æra ved den Frihedsgave, han nylig har skjenket os, selv gjester os, for som en god Husbond at see med sine egne Øine og høre med sine egne Øren.« Men det var dog ikke i disse Ord alene, at Kongen under sit Ophold paa Island modtog Bekræftelsen paa den Kjærlighed og Hengivenhed, hans Besøg har fremkaldt; den Høieste med den Laveste, den Ældste med den Yngste, Alle have de udtalt det Samme i det glade Blik, hvormed de saae ham færdes iblandt sig, i den Taare, hvormed de fulgte Baaden, som atter bar ham bort fra deres Øine.

Maatte nu Bevidstheden om alt Dette fylde Kongens Hjerter med Glæde og Tilfredshed, hvor meget maatte da ikke denne Stemning forhøies ved den Modtagelse, der ved hans Hjemkomst blev ham tildelt! Dengang Kongen stod deroppe paa Hytten med sin ædle Datter, Englands vordende Dronning, og den unge Søn, Deltageren i hele Reisen, ved sin Side, og saae Skibet glide sig forbi, hvert smykket som til Fest, med Flag og jublende Mennesker, der vilde byde deres Konge og hans Børn Velkommen — maatte da ikke hans Hjerter svulme af Stolthed og Lykke? Der laa jo i denne kjærlige Hyldest en klar og skøn Tilkjendegivelse af, ikke blot at hans Folk var glad over at see ham vende tilbage efter en vel fuldført Reise, men ogsaa over at denne Kongefærd i og for sig havde en saa stor Betydning for Fremtiden.

Initiativet til denne smukke Modtagelse skyldes jo, som bekjendt, een Mand, Etatsraad Tietgen, og derfor skal han have Hæder og Tak; men hvis der ikke havde været en god modtagelig Stemning hos Publicum, vilde noget saa Skjønt og virkelig Stemningsfuldt ikke have kunnet sættes i Scene; med andre Ord: det Hele havde en saadan hjemlig, ægte dansk Hjertelighed over sig, at det netop derved fik sin bedste Betydning — det var ikke en enkelt Mands, men Tusinders Hjerteslag, der den Dag hentede Kongen hjem til hans Kjæres Kredse.

Billedet viser os den skønne Scene: de fjorten Dampere: »Dagmar«, »Thyra«, »Kjøbenhavn«, »Helsingør«, »Dania«, »Brage«, »Ydun«, »Vidar«, »Katte-gat«, »Horatio«, »Arcturus«, »Veile«, »Zampa« og »Zephyr«, glide i to Rækker forbi Kongeskibet og »Heimdal«, bærende vel 7000 Mennesker, der hilse Kongen. Hilsenen besvares af Krigsskibenes Mand-skab, hvis Hurraer ruge ned fra alle Vanter. Stolt glider »Jylland«, et af Havets bedste Skibe, med den hurtigseilende Corvet efter sig, henimod den grønklædte Strandbred, hvor mangfoldige Tusinder i Længsel oppebie det Øieblik, da Kongen atter sætter sin Fod paa Sundets Bred.

Den archæologiske Congres i Stockholm.

Upsala og Björkö.

Blandt alle de glimrende Fester, som Sverig og Stockholm gave for Medlemmerne af den archæologiske Congres, staaer Upsalafarten vistnok høit i de Flestes Erindring. Den var i alle Henseender vel ordnet og vel lykkelig. Man behøvede ikke at staae op med Hanegal og forstyrres i sin Nattero; man kom hjem tidlig nok til ikke at være over-trættet. Det Savn, som Mange unegtelig havde følt ved ikke at høre en Tone Musik eller Sang ved